

Vasil Levski, Grandmother Dona Milina and the Troyan Revolutionary Activists

Pavlina Vladeva

The Community centre "Nadejda -1869", Veliko Tarnovo, Bulgaria

Abstract: *The object of the study is the activity of Vasil Levski in Troyan, the organization of a committee network, the personality of grandmother Donna Milina - hiding and sheltering person to the Apostle. The setting circumstances have been restored and presented on the basis of documents and memoirs from the establishment of the two revolutionary committees in the town of Troyan and in the "Troyan Monastery of the Assumption". It shows the difficult and full of hardship life of a great patriot. During the Russo-Turkish War (1877-1878), grandmother Dona Milina treated wounded Russian soldiers in her house.*

Keywords: *Vasil Levski; Apostle; Grandmother Dona Milina; Shelter Town of Troyan; Master Weaver; Famous Herbalist; Folk Healer; Revolutionary Committee; Church; Monastery.*

Васил Левски, баба Дона Милина и троянските революционни дейци

Павлина Владева

Читалище „Надежда 1869”, Велико Търново, България

Резюме: *Обект на проучването е дейността на Васил Левски в Троян, организирането на комитетската мрежа, личността на баба Дона Милина – укривателка на Апостола. На основата на документи и спомени се възстановява обстановката по време на учредяването на двата революционни комитета в град Троян и в Троянския манастир „Успение Богородично”. Показва се трудния, изпълнен с изпитания живот на една голяма родолюбка. По време на Руско-турската война (1877-1878) баба Дона Милина лекува в къщата си ранени руски войници.*

Ключови думи: *Васил Левски; Апостол; баба Дона Милина; укривателка; град Троян; майсторка-тъкачка; известна билкарка; народна лечителка; революционен комитет; черква; манастир.*

Родова хроника

На великотърновската уличка „Йордан Инджето” живееше едно родолюбиво семейство. През 1987 г. аз - авторът се срещнах със 78-годишната баба Мария Клисурска и дъщеря и Цветанка Дачева. Баба Мария ми разказа за необикновения живот на баба си Дона Милина - укривателка на Васил Левски в

Троян. Правнучката и Цветанка Дачева е издънка от жилав корен. Тя организира във Велико Търново клубове и кръжоци за съхраняването и запазването на българските битови тъкани. През 1987 г. Цветанка Дачева е създател на Клуб по битова култура при НЧ „Надежда 1869” във Велико Търново. Тя предава традициите на народните художествени занаяти, както своята прабаба Дона Милина, която е била прочута тъкачка в Троян и е излагала свои вълнени и памучни тъкани на панаира в Орешак. Той се е провеждал на храмовия празник на Троянския манастир „Успение Богородично” на 15 август. Цветанка Дачева е една от учредителките на Общински комитет „Васил Левски” във Велико Търново. През 2000 година тя издаде родовите спомени „Дона Милина Клисурска. Укривателка на Левски”. Дона е родена през 1818 г. в град Карлово в семейството на Мила и Колю Иванови. Майката Мила е от Троян. Тя ражда три деца: Ана, Дона и едно момче. „За зла беда Колю Иванов е убит твърде млад, заедно със сина си, и оставя Мила вдовица с две още невръстни деца. Мила – твърда балканджийка не паднала духом. С упорит труд изкарвала прехраната на децата си. Тя е познавала билките и билколечението, лекувала е близки и познати, които въпреки отказа и са подпомагали семейството ѝ с кой каквото може. Впоследствие Мила получава прозвището „лечителката” (Dacheva, 2000: р. 3). През кърджалийско време (1835-1840) при нападение на турците Мила е принудена само с ръчен багаж и двете си дъщери да избяга в Сопот, където намират подслон и подкрепа за известно време при роднини. Тя отново лекува с билки и така прехранва семейството си. Сред бежанците е и Атанас Клисурски, на когото родителите са убити от кърджалиите в Клисурска. Той харесва стройната и красива Дона и се оженва за нея. Семейството се преселва в Троян. „Мила и тук продължава да лекува с билки, с което подпомага семейството, като същевременно учи и дъщерите си на билколечението. Тя не прекъсва и връзките си с карловските роднини и приятели. Атанас Клисурски постъпва на работа като готвач в прочутия хан на революционера Иван Казанджиев – член на Троянския революционен комитет и укривател на Левски. Ханът на Иван Казанджиев често се е посещавал от родолюбиви българи и комити. Той споделял какви хора посещавали хана (Dacheva, 2000: pp. 4-5).” Атанас и Дона си построяват собствена къща в горния край на Троян. Ханджията Иван Казанджиев помага при строежа ѝ. „Прилепена до високия бряг на южния път, който води към градската църква, тя стои високо над околните махленски къщи и първа посреща утринните лъчи на слънцето. И до днес е запазена по обща конструкция, макар и много пъти да е преправяна от новите и обитатели. На север растял голям орех, който разстилял клони над покрива, а на юг, пред пруста имало също голямо дърво – бряст (Doychev, 1984: р. 160).” Къщата е строена в типичната старопланинска архитектура – на два ката, с издадени напред стрехи, а за горния кат се излизало по странични каменни стъпала, които съществуват и сега. Отначало къщата е имала две помещения на горния кат – къща и соба, а на долния – работилница. До наши дни е запазена

оригиналната ѝ фасада, а вътрешността е видоизменена. Семейството на Дона и Атанас Клисурски има пет деца: Минко, Иван, Христо, Никола и Мария. Минко почива като малък. За рода на баба Дона разказва правнучката и Цветанка Дачева: „Иван е роден 1848 г. Бил е четник в четата на Филип Тотю и Панайот Хитов. Той е познавал лично Левски. Става опълченец в шеста опълченска дружина. Доживява да види свободна България. Той има три деца – Асен, Атанас и Санка. Асен Иванов Клисурски е роден на 9 май 1876 г., пише и сътрудничи на различни вестници и списания. Христо Атанасов Клисурски е роден през 1850 г. Завършва семинария. Бил е съдия. Няма деца. Убит е от турците пред конака в Троян. Никола Атанасов Клисурски е роден през 1852 г. Словослагател и типограф. Има три деца – Димитър, Донка и Мария. Димитър е убит на фронта при Одрин през 1917 г. Донка се омъжва за Стефан Бенчев (Джонито), отива да живее при родителите на мъжа си и ражда един син – Борис. Мария (майка ми) има една дъщеря – Цветанка Николова Дачева. Мария Атанасова Клисурска е родена през 1854 г. Омъжва се за Петър Иванов Балеvски. Има шест деца: Киню, Пеню, Васил, Невяна, Атанас и Колю (Dacheva, 2000: p. 17).”

Вдовишка съдба

Твърде рано Дона остава вдовица, както майка си Мила. Съпругът и Атанас умира млад и я оставя с пет деца. Баба Мила живеела при дъщеря си и троянчани започнали да я наричат Дона Милина (фигура 1). Животът на двете жени не е бил лесен. С много труд е трябвало да се грижат за челядта и да осигуряват нейното изхранване. „Дона е била дребна, но много здрава. По характер е била кротка, добродушна, приказлива, с открита душа. От есен до есен Дона предяла, боядисвала и тъкала. На 28 август на панаира в Орешак тя продавала димии, шаеци, навуца, платно. Нейната стока била хубава и предпочитана от купувачите (Vladeva and Stoyanov, 1987). Дона Милина е била народна лечителка. По това време в Троян не е имало аптекари, нито лекари или други известни билколечители. „Лекуването е усвоила от майка си и от лекаря грък Христофор. Тя лекувала успешно с билки: червен вятър, пъп, сърце (стомах), далак, пощенка, страх, екземи, женски болести и други (Doyshev, 1984: p. 159).” Приготвяла мехлеми за кожни болести, за рани от изгоряло и порязано. „Макар и много бедна, особено след ранното си овдовяване, не вземала пари за лекуването. Хората тайно и подхвърляли на пруста торбичка бобец, сушени сливи и гъби, орехи или дребни монети. Когато намирала на пруста такива неща, казвала недоволно: - имам си всичко – защо ми дават! За лек пари не се взема. Господ е дал за всяка болка и билка. Даром я вземам, даром я давам. Лекуването нито с пари, нито с друго може да се откупува. Доволна съм, че и аз с нещичко мога да помогна на хората (Doyshev, 1984: p. 159).”

Фигура 1. Снимка на баба Дона Милина¹

Революционните комитети в Троян и в Троянския манастир

Според изследванията на Любомир Дойчев, Васил Левски е посетил Троян 15 пъти. Той е ползвал града като пътна станция за пренощуване на път за столицата на БРЦК – Ловеч и обратно. Апостолът за първи път е в Троян по време на втората си обиколка. „На 20 юли 1869 г. в Троян се появява млад мъж, облечен добре като търговец. Той разпитва има ли в града търговци и с каква

¹ Портрет на баба Дона Милина, от Троян пред къщата ѝ. Баба Дона Милина е укривателка на васил Левски в Троян. Време: 1932. Носител: отпечатък върху хартия. От: Музей на занаяти и приложни изкуства - Троян. Идентификатор: F13909023750073. Линк за цитиране: <http://digilib.nalis.bg/xmlui/handle/nls/15508>

търговия се занимават. Привлечен от църковното песнопение, младият човек неусетно се вмъква в черковния двор, откъдето с мелодичния си глас привлича вниманието на богомолците. Тази му постъпка буди доверието на хората и те го обграждат и разпитват за какви ли не неща. Това Левски използва и почва да говори между другото пред хората за нуждата от читалище, където българите да се събират и да се буди националният дух (Dacheva, 2000: р. 6).” Храмът в който пее той е „Света преподобна Параскева”. Феликс Каниц пише, че: „Църквата, изградена през 1835 г. е единствената архитектурна красота на града”. По време на третата си обиколка Апостолът за втори път посещава Троян. Придружен е от своите помощници Ангел Кънчев и Димитър Общи. На 8 октомври 1871 г. вечерта в хана на Васил Спасов се учредява Троянския революционен комитет. Местните дейци Васил Спасов, Васил Бочов Попов, Васил Димитров Попов, Васил Калчев, Илия Белковски, Пенчо Василев полагат клетва. Много скоро членовете на комитета са вече 30 човека. През януари 1872 г. Левски предприема, поредната обиколка на българските земи. Той посещава поотделно членовете на комитета в Троян. На срещата в хана на Васил Спасов Левски съобщава на троянските революционери за решението на ЦК на БРЦК в Букурещ да се свика общо събрание с представители от всички комитети. На него трябва да се приеме „Наредата” – устава и да се разгледат други организационни въпроси. На 6 януари 1872 г. – Йордановден, Апостолът е в Троян и отива с процесията на река Осъм. Службата се води от йеродякон Партений от Троянския манастир. Тук по време на водосвета, при хвърлянето на кръста в реката, Левски изпява „Во Йордане крещаящи се Господи...”, с което обърна внимание на всички черковници.” Според спомените на Минко Марковски, Левски, наблюдавайки събралото се множество, пошепва на окръжаващите го познати лица: *„Я гледайте, нямаме ли хора, нямаме ли юнаци! Па даже и тия старци със зачервените като рак вратове в даден случай ще могат да въртят на ляво и на дясно пушка и ще вършат работа като двадесетгодишни юнаци. Ех, казваше... с възхитителна, дълбока от сърце въздишка, дали ще дойде тая минута един ден да поведе след себе си такава върволица от въоръжени български юнаци!”* (Petev, 1993: р. 18). Левски не се задържа дълго и на празничната трапеза в Троян. „Още същия ден след пладне той се качи на коня си и придружен от троянците Васил Бочов Попов, Васил Димитров Попов, йеродякон Партений и члена на ловчанския комитет Анастас Хитров, заминава за Троянския манастир, за да разпространи и там идеята за народното ни освобождение (Petev, 1993: р. 19).” Главният път на Апостола от Южна за Северна България и Влашко минава през Троянския проход. Троянският манастир се оказва стратегически пункт по този път. До 1872 г. той е посещавал многократно светата обител, но не се е доверявал на никой монах. Игуменът на Троянския манастир Архимандрит х. Макарий (1835-1909) го посреща пред храма „Успение Богородично”. „На другия ден, 7 януари - Ивановден, манастирските обитатели слушат с удоволствие по време на богослужението „редкия звънлив и пронизателен глас на още по-редкия и

несравним български герой Левски”. Посветените в тайната братя вече знаят кой е той, а на непосветените Левски е представен „за голям свищовски търговец на кърнобатски шаеци”. В чест на скъпия гост братята устройват добър обяд, но „голямо впечатление на присъстващите е фактът, че не пил вино, нито ракия, нито тютюн. След обяд в стаята на х. Макарий „при дверим заключеним” правят събрание, на което присъствуват „х. Макарий, йеромонах Митрофан, йеродяконите Партений и Максим, манастирският учител Христо Данов (по-късно йеромонах Кирил) и придружаващите Апостола троянци”. След пламенна реч от страна на Левски съставят комитет с председател х. Макарий, който впоследствие действа в сътрудничество с троянския. Скоро членове на манастирския революционен комитет стават и йеромонасите Нифталим, Рувим, йеродякон Дамаскин и отец Доротей. Минко Марковски пише: „Левски намери у троянските монаси по-добър прием, отколкото се надяваше. Като забеляза, че патриотичните му проповеди с жажда се приемаха от тях и че това плодотворно семе хващаше здрави корени, остана крайно доволен от това посещение (Petev, 1993: р. 19).” Троянският манастирски комитет е единственият по българските земи. Апостолът винаги е приеман радушно от манастирското братство, за кратка почивка и за убежище в трудни моменти. В храма пред чудотворната икона „Св. Богородица Троееручица” е пеел по традиция т. нар. Охридски разпев „Достойно ест”. Левски е бил лиричен тенор. Днес в светата обител може да се види „Музейна сбирка” със запазеното скривалище, посветена на Апостола. *През февруари Васил Левски на два пъти посещава Троян. Първият път е между 8 и 10 февруари 1872 г., а втория между 23 и 24 февруари 1872 г. на път за Карлово. Целта на тези посещения е инструктиране на комитетските дейци за заздравяване на революционната организация. Първото общо събрание на БРЦК се провежда в Букурещ от 29 април до 5 май 1872 г. В началото на юли 1872 г. Васил Левски за шести път идва в Троян. Целта на това поредно посещение е да уреди Троянския комитет, съгласно новоприетия „Устав”. Троянският комитет получава псевдонима „Боян”. През юли 1872 г. Левски, пристига за седми път в Троян и отсяда в хана на Иван Казанджиев. Пред ханджията Апостолът разкрива истинската си самоличност и го привлича в редовете на местния комитет. След една седмица идва за осми път в Троян, където престоява десетина дни. Оттук той ръководи действията на своите помощници Димитър Общи и Атанас Узунов. Левски полага неимоверни грижи за укрепването на Троянския революционен комитет. Проведени са няколко тайни заседания под председателството на Апостола. На 9 срещу 10 октомври 1872 г. Васил Левски за девети път идва в Троян. Първо Левски се среща с Васил Спасов и се настанява в хана му. Апостолът поръчва на Спасов да събере комитетските дейци. Куриерът Спас Славчов е изпратен към Троянския манастир със задача да повика председателя на комитета хаджи Макарий. Арестуването на комитетски дейци от Тетевенско и Ловчанско принуждава троянските съзаклятници да са изключително предпазливи в своите*

действия. Много скоро Троянският комитет е силно застрашен от разкриване. Причина за това е анонимно писмо, адресирано до мюдюрин на Троян. В писмото се съобщава за наличието на революционен комитет в града, а също и имената на някои от членовете му. Въпреки че турците правят обиск в къщата на Марко Колев те не намират улики. При разпитите комитетските дейци отричат обвиненията. Липсата на доказателства спасява Троянския комитет. По средата на декември 1872 г., Апостолът за последен десети път посещава Троян. Този път Дяконът избира къщата на Васил Димитров, в село Черни Осъм, за място на срещата му с троянските дейци. Той проверява състоянието на комитета и неговата каса и обяснява на троянци причините за заминаването си в Букурещ, Левски е доволен от състоянието на Троянския комитет. На 20 декември 1872 г. тръгва за Ловеч, въпреки настояванията на някои местни дейци да остане, докато положението се успокои. На 26 декември 1872 г. Левски е заловен от турската полиция в Къкринското ханче. Архимандрит х. Макарий е игумен в Троянския манастир „Успение Богородично“ през периода (1871-1896). Участва в Априлското въстание, лежал е в Търновския затвор. Бил е осъден на смърт, после е помилван. По време на Освободителната война (1877-1878) щабът на генерал Павел Карцов е бил разположен в светата обител. Благодарение на Архимандрит х. Макарий и монасите руските войници са снабдени с топли дрехи, храна и боеприпаси.

Баба Дона Милина – сподвижничка и укривателка на Апостола

Вечерта на 20 юли 1869 г. Левски се озовава в хана на Иван Казанджиев. В разговора става дума за бежанците от Клисура и Карлово, за Дона, която е родственица на Евлоги и Христо Георгиеви. „Левски ношува в дома на Дона Милина и от разговора, който провеждат за познати в Карлово и за живота на българите, той разбира, че има работа с честна и храбра българка. От този ден при честите си посещения в Троян по комитетски работи, винаги е ношувал при баба Дона Милина, в чийто дом се е чувствал винаги спокоен, на спокойствие е обмислял нещата, които са го вълнували и не рядко е споделял мислите си с нея (Dacheva, 2000: р. 7).“ Като най-сигурно и предпочитано от Апостола място в Троян е била къщата на баба Дона Милина. „Тя е укривала Левски многократно, и то от първото му идване в града. Вероятно нейни роднини от Карлово са я препоръчали на Левски. Задният двор граничел с подножието на двата близки хълма – Турлата и Церито, където при опасност може много бързо да се избяга (Vladeva and Stoyanov, 1987).“ На 8 октомври 1871 г., вечерта, след учредяването на революционния комитет в Троян в хана на Васил Спасов, Васил Левски, Ангел Кънчев и Димитър Общи пренощуват в дома на баба Дона Милина, като Левски ги представя като търговци. „След вечерята става разговор за средства, необходими за комитетските работи, за

за оръжие и въобще за пари, без които не може да се работи. Предлагат се различни варианти, включително и до насилствено изземване на богатите чорбаджии, които не са искали доброволно да подпомагат революционната работа. Димитър Общи предлага да се обере държавната хазна, когато преминава Арабаконак. Левски решително не е съгласен с този обир, защото предполага, че такъв голям обир ще вдигне на крак турската полиция, и което ще затрудни революционните дела. Димитър Общи – невъздържана буйна глава – настоява на своето и уговаря Левски да остави тази работа на него, защото оттам ще паднат много пари (Dacheva, 2000: р. 9).” Според спомените на внучката Мария Клисурска баба Дона е била юначна българка. Тя разказвала как е пренасяла на кон през Балкана писма на комитета. Пътувала е до Карлово и Клисурса, до София и Ловеч като куриер. Писмата на Левски са пренасяни в павурче за ракия, което е имало двойно дъно. Каква смелост и дързост е имала тази жена, за да черпи щедро срещналите я по пътя турци. Веднъж Левски е бил в Троян, когато в една къща се ражда дете. Всички присъстващи благославят детето. Баба Дона първа отпива от ракията. Вдига наздравица и Левски, но не отпива от ракията, а казва: „Да е левент, да е умен, да е добър българин. Да е жив, да е здрав, да е безстрашен, да е наш продължител (Vladeva and Stoyanov, 1987).” При посещението на Левски през декември 1872 г. той споделя мисли за трудния живот на българите, че не е хубаво комитетските дейци да употребяват алкохол, защото могат да кажат неща, за които не трябва да се говори, за несъгласието си с Димитър Общи за обира на хазната. Дона съобщава на госта си, че от два-три месеца се мяркат башибозуци: „Откакто е обрана хазната на Арабаконак, не е спокойно. Бил заловен комитата, дето обрал хазната всичко се различило. Като са го хванали, какво повече дирят?

- Дирили баш комитета, затуй са плъзнали турците навсякъде.
- Че кой е този баш комитета?
- Нашият карловец Васил Левски.
- Ти виждала ли си го?
- Откъде ще го видя! Но казват, че бил здравеняк като тебе. Ти, като ми влезе одева в къщата, сякаш син ми Иван се върна.
- Аз, стрино, съм самият Васил Левски!

Жената се стъписва. Опомня се. Прегръща Апостола. Целува го по широкото чело. Майчини сълзи на радост и умиление се ронят от нейните очи.

Аз, момко, се досещах какъв търговец си ти! Между трима ви които преспяхте тук миналата година, разбрах, че ти си им водачът. Догадих още тогава каква ви е търговията. Но аз знаех да мълча. На въже да ме окачат, нищо няма да изкопчат от устата ми (Doychev, 1984: р. 159).” Верността и предаността на тази твърда балканджийка към делото на Апостола в името на

свободата извисява нейния духовен облик. По-късно баба Дона разказвала на свои близки за Васил Левски. „Когато идваше в Троян по работата си, често преспиваше у дома. Обичаше да легне край камината, въпреки, че го канех да ноцува в собата. Сутрин като станем него го няма... Офейкал през къщната врата към поляната до гробището. После мине не мине време, той пак идва да ноцува в нашата къща. Обичаше да идва тук, защото научил, че съм карловка и все говореше за Карлово, за познатите и гечимлика им. Когато научихме после, че е хванат от турците и обесен, колко страх брахме аз и комитите в Троян (Vladeva and Stoyanov, 1987).” През декември 1872 г. Левски е в дома на баба Дона. Научавайки за залавянето му в Къкринското ханче членовете на троянския комитет са уплашени и обезпокоени от предателството и се страхуват за своя и неговия живот. „Баба Дона Милина, е разтревожена за съдбата на Левски, и като добра християнка, редовно се молела пред запаленото кандило, и палела свещи в черквата, молейки бога за съдбата на Апостола. А когато през февруари 1873 г. научава за обесването на Левски, баба Дона редовно пали свещи в черквата и раздава за Бог да прости, както това се прави на много близък човек (Dacheva, 2000: р. 16).” По време на Руско-турската война (1877-1878) турците опожаряват Троян. Остават непожарени черквата „Света преподобна Параскева” и къщата на баба Дона. Тогава те са се намирали в края на града. „На 28 юли 1877 г. руските войски начело с генерал Михаил Скобелев влизат и освобождават Троян. Безкрайна е радостта на троянските революционери и на членовете на комитета, които начело с баба Дона и Иван Казанджиев и останалото в Троян население възторжено посрещат дългоочакваните дядо Иванови освободители (Dacheva, 2000: р. 16).” Домът на баба Дона е отворен за ранените руски войници, които тя посреща, приютява и лекува наравно с руските лекари. „Известно време в дома и пребивава руски лекар и придружаващите го санитарни. От него тя научила много неща по медицината и лекуването. И след Освобождението тя продължава да лекува безплатно (Vladeva and Stoyanov, 1987).” Вече на преклонна възраст, баба Дона Милина всеки ден, когато се кръсти пред голямата икона не пропуска да спомене името на Васил Левски: „Ако не беше Василчо, да ни изведеш от тоя огън, нямаше да сме живи. Ти изгни, а аз още живея”. Тези думи се свързват с факта, че по искане на Левски семейството се преселва в Сопот по време на едно от нападенията на башибозуците, когато е бил подпален градът от единия край и са успели да се спасят и оцелеят благодарение на Апостола (Vladeva and Stoyanov, 1987).” На стари години баба Дона не е искала и не е получавала пенсия. Тя живее при сина си Никола и при снаха си Цанка. Тежък удар за семейството е смъртта на сина му Димитър Клисурски, по време на Първата световна война на фронта при Одрин 1917 г. „Когато предложили на дядо ми Никола да подаде прошение за пенсия заради убития си син, той отказал с думите: „За смъртта и кръвта на Димитър не ща пари. Той умря като истински българин и изпълни дълга си към родината (Dacheva, 2000: р. 18).” Не след дълго от мъка по загубилия си син почива

Никола. Баба Дона надживява всичките си синове. На 7 ноември 1928 г. се ражда Цветанка като последно дете в къщата от рода Клисурски. Раждането на правнучката е последната радост на тази изключителна жена. На 9 декември 1928 г. (см. Акт №425 от 10 декември 1928) на 110 години се разделя с живота баба Дона Милина, една необикновена българка, която цял живот се е борила с болестите и неправдите. Една жена, която редом с троянските дейци воюва за свободата и оставя името си в народната памет. Днес паметна плоча напомня за подвига на баба Дона Милина: „В тази къща през (1871-1872) се е укривал и водил революционна дейност Апостолът на свободата Васил Левски”.

Литература

- Dacheva, Ts.** (2000). Donna Milina Klisurska. Hiding Shelter to Levski. Veliko Tarnovo, Bulgaria, 2000 // [Дачева, Ц. Дачева (2000). Дона Милина Клисурска. Укривателка на Левски. В. Т.]
- Doychev, L.** (1984). Associates of the Apostle. Sofia, Bulgaria, 1984 // [Дойчев, Л. Дойчев (1984). Сподвижнички на Апостола. С.]
- Petev, Iv.** (1993). On important moments in the life and work of Hierodeacon Ignatius - Vasil Levski. Sofia, Bulgaria, 1993 // [Петев, Ив. Петев (1993). По важни моменти от живота и делото на йеродякон Игнатий – Васил Левски. С.]
- Vladeva, P., & Stoyanov, Hr.** (1987). Shoot of tough root. In: Borba-Svetlik newspaper, issue 4, April 25. Veliko Tarnovo, Bulgaria, 1987 // [Владева, Стоянов, П. Владева, Хр. Стоянов (1987). Издънка от жилав корен. В: в. Борба-Светлик, бр.4, 25 април., В. Т.]

Павлина Владева

Читалище „Надежда 1869”, Велико Търново, България

pvladeva@gmail.com

AUTHOR'S DATA WERE PUBLISHED ACCORDING GDPR RULES AND PUBLICATION ETHICS OF THE JOURNAL (<http://www.math.bas.bg/vt/kin/>)

Received: 06 April 2021

Accepted: 28 October 2021

Published: 07 December 2021

DOI: www.doi.org/10.26615/issn.2367-8038.2021_2_017

KIN Journal, 2021, Volume 07, Issue 2

Science Series Cultural and Historical Heritage: Preservation, Presentation, Digitalization

Научна поредица Културно-историческо наследство: опазване, представяне, дигитализация

Научная серия Культурное и историческое наследие: сохранение, презентация, оцифровка

Editors

Prof. PhD. Petko St. Petkov
Prof. PhD. Galina Bogdanova

Съставители

проф. д-р Петко Ст. Петков
проф. д-р Галина Богданова

Copy editors

Assist. prof. PhD. Nikolay Noev
Assist. prof. PhD. Kalina Sotirova-Valkova
Paskal Piperkov

Технически редактори

гл. ас. д-р Николай Ноев
ас. д-р Калина Сотирова-Вълкова
Паскал Пиперков

© Editors, Authors of Papers, 2021

© Редколегия, Авторски колектив, 2021

Published by

Institute of Mathematics and Informatics
at the Bulgarian Academy of Sciences,
Sofia, Bulgaria

Издание на

Институт по математика и
информатика при Българска академия на
науките, София, България

<http://www.math.bas.bg/vt/kin/>

ISSN: 2367-8038